

Fölkelt immár a szép hold

Claudius Mátyás, 1740–1815

Schulz J. A. Péter, 1790

1. Föl-kelt immár a szép hold, A csillag-ezres ég - bolt,
Oly tisz - tán tün - dö - köl;
Az er-dő áll sö - té - ten, S fe-hér köd künn a ré - ten
Cso - dá - san száll a lég - be föl.

2. Mély csend borult a földre, S mit alkony leple főd be, Meghitten integet, Mint nyájas, tiszta hajlék, Hol nappalodnak terhét Kialhatod, feledheted.

3. Nem látod-é a holdat? Fél arca int, mosolyg csak, Pedig kerek, egész. Van sok, mit itt az ember Nem lát jól földi szemmel, És oktalan nevetni kész.

4. Mint gyenge, földi férgek, Kik bűn útjára tértek, Mi nem sokat tudunk, Sok csalfa képet üzünk, Sok furfangot kifözünk, S a céltől csak messzebb jutunk.

5. Ó add, üdvöd keressük, Ne a mulandót lessük, Ne kössön fénye meg; Hagyj egyszerűvé válni S előtted élni, járni, Mint vidám, boldog gyermekek.

6. Ha jó a végső óra, Fordítsd a kint is jóra, És adj szelíd halált; Ha innen elvezetsz te, Ó, hadd jutunk egedbe, Úr Istenünk és jó Atyánk!